

894.54.1.1

Vallankumouksrunoja ja vapaa-aatteisia lauluja

I

Nikolain valitusvirsi
Salomon korkia veisu
y. m.

Kirjoittanut
Lauri Leivo

Toinen painos.
Jälkipainos kielletään

1017

Kustantaja David Leivo, Helsinki, Itä-Viertotie 4
Sarjaa jatketaan

Hinta 25 p:iä

12129

Vallankumous.

1 Niin kalpeaa
niin kurjaa leivätöntä
tuo joukko raatajain
on vaimot, lapset.
Niin kelmeää
niin laihaa eineetönnä,
vuoroaan odottaa
myös harmaahapset.

2. He odottaa
vaan leipää eineeksensä
kun vatsa vaatii
tarvis onhan syödä.
He odottaa
myös niille viedäksensä,
kun tehtaan komeroissa
raataa työtä.

3. He odottaa
vaan aina sama tulos,
on leipä loppu
mahdotonta myydä.
He odottaa
ja katkeruutta ulos
min' kätkee rinta
viel' ei huulet syytä.

4. He odottaa
vaan vielä pienen hetken
ja kalpeana
huulet värisevät.
He odottaa
ja sydämmihin retken,
käy veri voimaa kooten
viimeiseensä.

5. Jo kajahtavat
ilmaan leipää huudot,
sydäntä särkevinä

hengen eestä.
 Vaan pamahtavat
 vastaan tuliputket,
 ne vastuun keisarin
 nyt kertoo eestä.

6. Tahdomme leipää
 toistaa kansan meri,
 on ääni synkempää
 kun pauhu kosken.
 Jo kadun värjää
 ensi uhrein veri
 ja viha tummentaapi
 joka posken.

7 Jo rynnätään
 vaikk' raemyrskyn lailla,
 nyt kuularuiskut
 vastaan rätiseevät.
 On yltänään
 jo verta taiston mailla,
 vaan leipää huudot
 yhä järiseevät.

8. Nyt taistellaan
 ja sotamiesten joukot
 puolelle kansan
 kääntyy aseinensa.
 Nyt kostetaan
 ja käydään joka loukot,
 kun hallituksen
 turvaa lakeinensa.

9. Nyt kahlehtijat
 pannaan kahleisihin,
 nyt hallitsijat
 istuimilta syöstään.
 Ja vainukoirat
 jotka verta imi,
 ne ilman armotta
 jo surmaan syöstään.

10. Vaan koittaa aamu
 jolloin voittaa rauha,
 ostettu miljoonien
 veren kautta.
 Jo pois kuin haamu
 väistyy sodan pauha,
 nyt ihmisyyden
 alkaa päivä nousta.

Koston päivä.

- 1 Jo on aika, huudot kaikuu,
 koston päivä valjentuu.
 Vankilainkin holvit raikuu,
 kansat koston valmistuu.
2. Salvat murtuu, teljet särkyy,
 kahleet poijes poljetaan.
 Hirmuvallat mailman järkkyy,
 koston työ kun aljetaan.
3. Joukon suuren ken voi estää,
 lähes tuhat miljoonaa.
 Koston julman ken voi kestää,
 verta kun jo huutaa maa.
4. Pohjaan synkän koston meren,
 sortajat jo syöstä saa.
 Miljoonien ihmisveren,
 eestä käydään kostamaan.
5. Sääliä ei enää meillä,
 ole kohtaan sortajaa.
 Vuosituhansien teillä,
 heiltä saatiin ruoskaa vaan.
6. Kansaa kurjaa miljoonittain,
 ovat konnat kiusanneet.
 Köyhäin aatteen sankareita,
 hirttopuissa surmanneet.

7 Vaan nyt koston liekit riehuu,
vihan liekit leimahtaa.
Nääntyneiden veri kiehuu,
konnat käydään kostamaan.

Nikolain valitusvirsi.

- 1 Mielellä haikiolla nyt alan virteni,
kun kansa kapinalla mun mursi valtani.
On mulla mieli musta, kun lippu punainen,
vaan vallankumousta julistaa kansalle.
2. Ruunuuan' murheissani mennyttä muistelen
ja hätääjallani vaan itken tuskailen.
Näin surkiast' kun päättyi hallituskauteni
ja vankeudeksi kääntyi mun suuri valtani.
3. Valtaani kun ma käytin kansojen turmaksi,
vankilain loukot täytin ja hirteen tuomitsin.
En keisarina kansan mä mieltä noutanut,
oon virittänyt ansan vaan itse langennut.
4. Ma muistan murehella menneitä aikoja,
kun ain' sain ihaella nöyriä kansoja.
Soi silloin luonan' aina mun hymnit kiitokset,
nyt mieltäni mun painaa vaan raskaat syytökset.
5. Monasti murheissani ma ajatella saan,
kenties en ruunuani saavuta milloinkaan.
Ei kansa sortajaansa mua säästä, armahda,
ja hirmuhaltiaansa taas valtaan kohota.
6. Lieneekö kärsimyksensä jo kansan loppunut,
alhainen nöyryytensä vihaksi muuttunut.
Kun käsistään ei päästä minua ollenkaan,
ei kunnotonta säästä vaan työntää vankilaan.
- 7 Mutt' haikiolla miellä ma miksi olisin,
tiesinhän että vielä näin mulle kävisi.
On kansa voimallinen näin kaikki muuttamaan,
ei yks'kään mahdollinen oo heitä vastustaan.

8. Jo alan ylistellä jaloja tekojaan
ja aina ihmetellä suuria voimiaan.
Ma tiedän että heissä ei ole vilppiä,
sen minkä päätti tehdä sen myös on täyttävä.

9. Nyt kadun sekä suutun vanhalle kaikelle
ja kokonansa muutun anteeksi pyytäen.
Mun tekon' ehkä kansa viel' kerran unhoittaa
ja kansalaisenansa veljekseen tunnustaa.

Salomon korkia veisu.

1 Oli Juudan kansalla kuningas,
tuo Salomon kuuluisa pyhä.
Hän rikkaudessaan, loistossaan
oli kaikista kuuluisin yhä.
Hän sankari Israelin!

2. Hän kantoi silkkiä, purppuraa,
oli yllänsä hurskaan puku.
Hälle ylistyshymnejä huulillaan,
kantoi Israelin Juudaan suku.
Oli Jumalan voideltu hän!

3. Oli vuoteensa pylvääät hopeaa,
jotka teetti hän kaikkien nähden.
Oli lattiat sileäksi laskettu,
vaan kauniiden tyttöjen tähden.
Oli Salomolla haaremi myös!

4. Hän olikin kaunis ja viisas mies,
hän rakkauden viisuja veisas.
Hän kosimisretkiä tehdä ties
ja tyttäret kaunihit veivas.
Sai kaikki hän pauloihinsa!

5. Faaraolta hän Egyptistä asti toi,
noita neitoja purppurapäitä.
Hänen linnassaan aina musikit soi,
yhä vietettiin siellä häitä.
Oli onnensa huipuilla hän!

6. Oli elämä linnassa loistoisaa,
 maan kansa kun kultia tuotti.
 Eli Salomon herkuissa riemuissaan
 ja viinalla itsensä juotti.
 Yhä aina hän juopotteli.

7 Hän jumalan armosta kaikkea sai,
 mitä silmänsä ikinä pyysi.
 Hän kansalta kauneimmat tyttäret nai,
 muut sulhaset surmaan syyti.
 Hän isänsä Davidin poika!

8. Hälle kuninkaat kansojen lahjoja toi,
 toi tyttäret kauneimmat myötä.
 Yhä Salomon onnensa maljoja joi,
 eli irstaasti päivää yötä,
 Hän naisien kans' yhä vaan!

9 Tuli kerran Saaban »drottningikin»,
 hänen katsoon kuuluisuuttaan.
 Mut' hällepä Salomon osoittikin,
 hänen kiihkeintä rakkauttaan.
 Oli naisista kaunehin hän!

10. Nyt Salomon rakkaus leimahteli,
 sekä taivutus uhrien tuli.
 Ja Sulamith ensin jos vastusteli,
 niin viimein jo yhtehen suli.
 Hän Salomolle antautui!

11. Hän toisen vaimo ja »drottningi»,
 ei riemua jatkanut tuota.
 Hänen lähteä täytyi ja Salomon sai,
 ikävöidä surra ja juoda.
 Hän kuningas mahtavin maan!

12. Nyt Salomon vaipui haaveiluun,
 hän alkoi runoustyöhön.
 Ei nukkua Salomon kirjurikaan
 saanut moneen pitkähän yöhön.
 Oli aina hän viinassa myös'

13. Salomo nyt yhä vaan haaveissaan,
 puhu viinasta, omenoista.
 Hän lauleli armaasta naisestaan,
 jonka vertaista ei ole toista.
 Ei herttaista armaimpaa!

14. On kahdeksankymmentä vaimoa,
 kuusikymmentä »drottningia».
 On haareminaisia sadottain,
 vaan pois on armahin »kiva».
 Sydän sairas nyt on Salomon!

15. Hän kiitteli naistaan kauniiksi,
 aina varpaista hampaisihin.
 Sen rintoja, vatsaa, lanteita,
 jopa muustakin antoi vihin.
 Kokonansa hän suloinen!

16. Mutt' Salomo kun viinassa lauleli,
 oli vallalla vaimojen kuoro.
 Hänen valtansa vahva jo raukesi,
 tuli tohvelisankarin vuoro.
 Pois hävisi hurskauskin!

17. Näin e'leli se Israelin hurskain mies,
 nimen ansaiten kunniakkaan.
 Hänen oppiaan kyllä jo seurata ties,
 muut haltijat haaremissaan.
 Hän kansoilta ainoat vei!